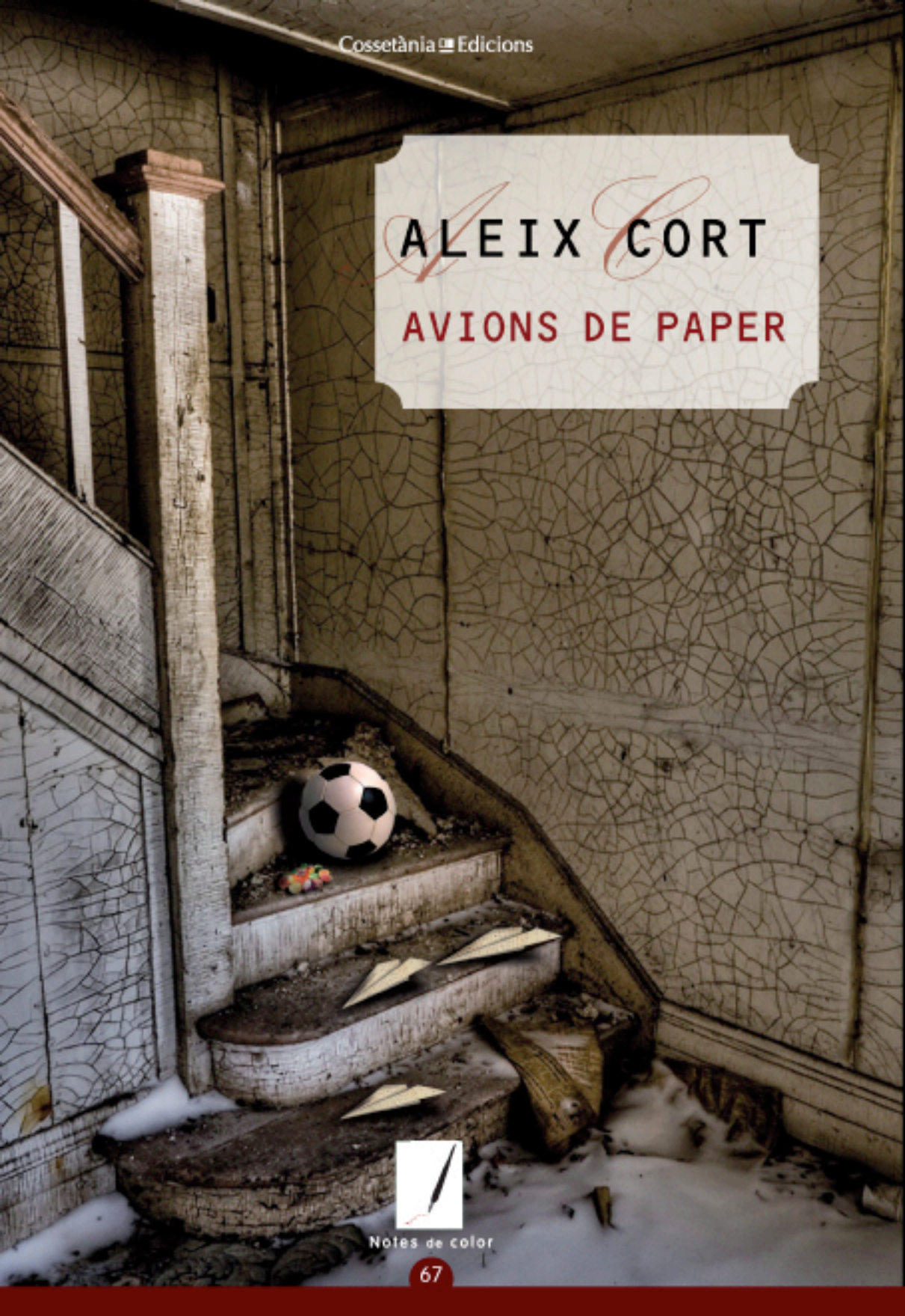
Cossetània Edicions

ALEIX CORT

AVIONS DE PAPER

Notes de color
67

Notes de Color — 67

AVIONS DE PAPER

ALEIX CORT

Cossetània EDICIONS

Avions de paper.indd 3 31/12/14 11:02

Primera edició: febrer del 2015

© del text: Aleix Cort i Vives

© d'aquesta edició:
9 Grup Editorial
Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977602591
Fax 977614357
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Romanyà-Valls, SA

ISBN: 978-84-9034-291-6

DL T 3-2015

Avions de paper.indd 4 31/12/14 11:02

1

Divendres. Fa vent a Reus, però la ciutat està habituada a l'aire i no es queixa. Assegut a la terrassa d'El Sol, Sergi Vila busca el cel protegit per les Ray-Ban de tota la vida, però el tros que veu no li proporciona cap al·licient i torna al terra de la plaça. Davant seu, una colla de xiquets envolen avions de paper dirigits per un home amb aspecte de rata de biblioteca. És un home prim, baixet, calça ulleres gruixudes i va vestit igual com devia fer-ho fa vint anys, però als nens no sembla importar-los: segueixen les seves instruccions rient i cridant, i es deixen corregir les fletxes que construeixen seguint les seves indicacions amb empentes i cops de colze.

El vol dels avions millora després de passar per les mans d'aquell homenet d'ulleres de cul de got. Sergi observa els seus moviments, seguits, sempre, pels d'un eixam de nens que es desafien amb els avions a les mans. Després d'una estona, però, es cansa de tanta felicitat i torna al diari que té sobre la taula per buscar la pàgina dels decessos. La llegeix de dalt a baix i, en acabat, busca les dedicades als esports. Està llegint la contra del diari que té a les mans quan els seus ulls queden atrapats per l'ombra que projecten les sabates en punxa que acaba d'estrenar, sobre l'empedrat de la plaça:

—En moments de crisi, no hi ha res com unes bones sabates en punxa —es riu d'ell mateix.

Al mateix temps, les sabates —els peus— el porten a una sala de ball, i la pista, a Paloma, que s'ha quedat a l'agència per mirar de quadrar uns números que no sap per on agafar.

Avions de paper.indd 9 31/12/14 11:02

L'eufòria de la primera aventura com a detectius comença a quedar lluny, tan com la vida de l'antic propietari del despatx que han acabat ocupant. Han heretat una bomba de rellotgeria, un vell negoci abocat a la ruïna, i corren el perill de cremar els pocs estalvis que han aconseguit reunir durant la seva etapa a Äcors Creatius, l'agència de disseny a la qual havien dedicat els darrers anys de la seva vida. El cap de Sergi va d'un costat a l'altre d'aquella curiosa història quan un avió pintat amb els colors de la bandera de Bulgària aterra al costat de les sabates de punxa. L'estudia abans d'acotxar-se. En acabat, deixa la gerra de cervesa que té a la mà sobre la taula metàl·lica i plega l'avioneta amb cura, igual que quan era una criatura, sense adonar-se que la seva acció és seguida atentament per alguns dels nens que ocupen el centre de la plaça.

Les rialles dels nois pugen d'intensitat quan Marko, un noi ros i fibrat de deu o onze anys, se separa del grup de la plaça entre empentes i cops de colze i s'acosta al detectiu per recollir l'avió que acaba d'estampar-se contra aquelles sabates enlluernadores:

—Disculpi, senyor. Em podria tornar l'avió?

La pregunta retorna Sergi al present:

—És clar… Però abans m'agradaria que em diguessis qui t'ha ensenyat a construir un avió com aquest. És magnífic! —somriu, tot alçant l'avioneta de paper i tapant, amb aquella, el tros de sol que guaita des de darrere d'un dels edificis.

El nen mira l'home amb desconfiança, però l'avió és allí, esperant-lo, i acaba donant la resposta que li reclamen:

—Talon, el Senyor dels Avions.

El nom sorprèn el detectiu:

—*Talon*?

La mirada de Sergi busca l'home que ara repara l'ala de l'aeronau que un dels petits salvatges acaba d'estampar contra un fanal. Els pantalons de tergal, la camisa de quadros, el cabell canós i engominat i les ulleres de petxina donen, al Senyor dels Avions, una aparença dèbil, aparentment fràgil, que els seus moviments, sempre decidits, tiren per terra. Intueix alguna mena de contradicció en aquell homenet, una història que demana sortir a la llum, i se li acut investigar-la, però, així que Marko recupera el que ha vingut a buscar, torna corrent amb els seus amics i el deixa amb un munt de preguntes a la boca.

Avions de paper.indd 10 31/12/14 11:02

—Fissshhhh!!!

De la cadira estant, pot seguir el nou enlairament de la nau i la cursa del nen. Fins que el cambrer d'El Sol reclama la seva atenció:

—Senyor…

Busca un bitllet petit en les butxaques dels pantalons i, sense perdre el nen de vista, recull el tiquet, el col·loca dins de la cartera i deixa un plec de targetes de l'agència sobre la taula:

—Hora de tornar a feina! —Mira el rellotge mentre s'aixeca, i fa petar la llengua:— Espero que la Pam s'hagi calmat una mica…

Abans de deixar-lo marxar, Paloma li havia explicat que necessitaven trobar un nou client com fos si no era que volien que el local acabés en mans dels bancs. Casanovas, l'antic propietari, havia deixat el negoci amb una muntanya de factures pendents i un principi d'Alzheimer. La malaltia havia acabat amb la carrera i els pocs estalvis d'aquell vell detectiu que, després de donar-los les claus i ajudar-los a resoldre el primer cas, havia acabat perdent-se entre onades i cocoters, a un oceà de distància. El fet de compartir espai i despeses amb els antics companys d'Äcors després de la detenció de Jordi Grima, el gerent responsable de portar a la ruïna l'agència de publicitat en la qual havien coincidit, havia permès la supervivència del despatx fins aquell moment, però la viabilitat de l'agència penjava d'un fil segons la seva parella de ball preferida:

—Necessitem un encàrrec, Sergi. Urgentment.

Les paraules de Paloma retronen al cervell del detectiu mentre arrenca a caminar. Fins que es troba enmig d'un núvol d'avions de paper.

Les avionetes planegen sobre el seu cap descrivint cercles, retornant-lo de nou a la infantesa, i, de sobte, se sorprèn cantant «Papers planes», el tema de M.I.A. que les emissores de ràdio havien popularitzat després de l'èxit de *Slumdog millionaire*:

> *I fly like paper, get high like planes.*
> *If you catch me at the border, I got visas in my name.*
> *If you come around here…*

Li agrada aquella cançó, li agrada cantar-la, i s'allunya dels nens i dels avions gronxant els malucs suaument, gairebé com si ballés. Els nens riuen, en adonar-se'n, i l'home de les ulleres de cul de got no pot estar-se de seguir la seva retirada amb la mirada.

Avions de paper.indd 11 31/12/14 11:02

En el moment d'embocar el carrer de Monterols, un remolí crea un xuclador d'embolcalls de caramels, i Sergi s'ha de protegir del vent i dels trossets de plàstic que li busquen els ulls amb les mans. Rere seu, futurs comandants de vol aprofiten la bufetada d'aire calent del moment per fer un enlairament d'avions en massa. Talon segueix les trajectòries de les naus amb satisfacció continguda, i completa el final de cada vol amb diversos comentaris.

L'avió de Marko destaca entre tots els que creuen el petit cel de la plaça, pels colors i per la seva forma estilitzada. L'ombra que projecta sobre l'empedrat és semblant al d'un falciot abans de l'última planejada. Es manté a l'aire més temps que els altres i aterra a poca distància del vell enginyer. Talon fa un parell de passos per recollir l'avioneta i espera que arribi el seu propietari per sorprendre'l amb un regal no del tot inesperat:

—No me n'he oblidat, Marko. Felicitats. Onze anys són molts anys.

David Talon acompanya la felicitació amb un tímid copet sobre l'espatlla del nen.

Marko agafa el preciós ocell de paper que el vell enginyer portava amagat en una de les butxaques de l'americana de pana i respon al regal amb un somriure d'orella a orella:

—És… és…. xulíssim! Gràcies, Ta.

Talon es posa la mà a la butxaca:

—A tu. Què et sembla si ho celebrem? —mentre fa la pregunta li fa parar la mà lliure i li dóna unes quantes monedes.

Els ulls de Marko es fan enormes en sentir el contacte del metall. Desa el delicat exercici de papiroflèxia que acaben de regalar-li a l'interior de la camisa, amaga les monedes a la butxaca dels pantalons i arrenca a córrer en direcció al Xanadú, amb l'avió que feia volar a la mà.

La botiga de llepolies regentada per Bubú és a l'altre costat de la plaça. Els nens que corren, criden i s'empaiten per l'empedrat esperen que el seu company desaparegui carrer de les Carnisseries Velles enllà, per bombardejar l'enginyer amb una nova pluja d'avions. Bubú pot escoltar les rialles d'uns i altres des de la porta del seu local, amb una cigarreta a la boca. Pel carrer no circula ni un cotxe. La música de la petita botiga peta més fort que de costum però el vell lluitador de *pressing catch* no sembla sentir-la. La botiga és tan buida com el carrer. Malgrat això, i que s'acosta l'hora de tancar, el propietari del Xanadú es resisteix a baixar

Avions de paper.indd 12 31/12/14 11:02

la persiana. Sembla estar esperant algú que no acaba d'arribar i la seva expressió s'endureix.

Les faccions de l'exlluitador no es relaxen fins que veu Marko corrent cap a la seva porta. Així que arriba, l'acompanya a l'interior de la tenda i celebra la seva arribada apujant el volum de la ràdio. Espera que el nen comenci a omplir unes bossetes de gominoles per substituir el so de la ràdio pel d'un vell radiocasset. La versió *dance* d'«Over the rainbow» s'apodera del carrer mentre desenfunda el mòbil que porta al cinturó i marca el telèfon d'Andreu Alcon sense perdre el nen de vista. L'empresari no triga a contestar:

—Tot bé?

—Tal i com havia previst.

—És a la botiga?

—Omplint-se la butxaca de llepolies.

—Ja saps què has de fer.

Bubú assenteix abans de penjar el telèfon. Després, s'acosta al nen.

♣

—Bé. Ja sabeu per què som aquí, no? —Els homes que seuen al voltant del cap dels Rumanov assenteixen—. Com ho veieu?

La reunió se celebra en una habitació no gaire gran d'una caseta de dues plantes situada en un dels extrems del carrer de Valldeperas, un carrer que mor al costat de les vies del tren: amb una creu ortodoxa sobre una paret i el pòster d'un barri de Sofia amb diferents exemples d'arquitectura brutalista en una altra. La creu i el pòster estan separats per vuit cadires i una taula rodona. La cambra té dues portes de fusta massissa situades a l'extrem oposat de la finestra que li dóna llum. Zhivko i Mihail són els homes que seuen més a prop del finestral, no són els més joves però sí els que semblen estar més nerviosos. Tots els presents estan units per llaços de sang i una forma de vida que els ha portat a aquella ciutat, amb Serguei com a cap del clan. Dako, el germà gran de Serguei, és al seu costat, observant la banda sense obrir la boca. La seva mirada imposa però ningú no vol abaixar la vista. El primer a parlar és l'últim a arribar:

—I per què hem de canviar, Serguei? No ens va bé com estem?

—És hora d'independitzar-nos, Zhivko. Qui vulgui seguir traficant amb nens que ho faci, però que deixi de comptar amb nosaltres.

Dako assenteix; Mihail surt en defensa de Zhivko:

—Vinga! No ens vingueu amb collonades! Després de més d'un any empaquetant *caramels* han de sortir els escrúpols?

El comentari provoca la reacció del germà de Serguei:

—Hi ha, cosinet, qui ha sortit amb les dues cames per davant per molt menys…

Mihail no es deixa acoquinar:

—És una amenaça?

—Pren-t'ho com vulguis.

Durant un moment, Dako sembla a punt de saltar sobre el coll del membre més jove de la banda. Finalment, conscient de l'esforç que realitza el cosí de la germana de la seva mare per mantenir-li la mirada sap transformar la ira en una riota.

La rialla té la virtut de trencar la tensió del moment. Tothom la segueix, tothom l'agraeix. Fins i tot, qui exerceix com a cap de colla:

—Ets jove, Mihail, i tens pressa —Mihail i Zhivko arronsen el nas—. T'entenc. *Us* entenc. Un dia jo també vaig tenir pressa. Avui, però, tinc quatre fills. Quatre. I cada vegada que empaquetem una capsa de *caramels* per portar-la als braços d'alguna colla de pervertits afamats se'm cargola la panxa. Els tallaria els collons, a aquests malparits. A rodanxes —serra les dents.

Dako li dóna la raó.

Mihail mira Zhivko abans de tornar a parlar:

—A mi tampoc no m'agrada pensar on van a parar aquells pobres diables però el cert és que mai no havíem fet tants calés com ara.

Zhivko assenteix:

—Ni ens havíem sentit tan… protegits.

Dako es revolta en sentir aquella paraula. Serguei l'atura:

—Com vulgueu. Si no esteu d'acord amb la majoria, teniu les portes obertes, ja ho sabeu. Nosaltres hem decidit tornar als negocis de sempre: ens donen més bon rotllo —la taula riu—. Qui ens vulgui seguir que aixequi la mà, qui no vulgui fer-ho: aire.

Zhivko és l'únic a aixecar-se:

—M'ho he de pensar.

Avions de paper.indd 14 31/12/14 11:02

Està nerviós, obnubilat, i en el moment de sortir és a punt d'emportar-se Maat, la dona de Serguei, per davant. A ella, i la safata plena de gotets de te que porta a les mans.

♣

El campanar que s'aixeca al darrere de la plaça de la Farinera anuncia la una del migdia: un, dos, tres, quatre quarts: hora de tornar a casa. Talon se sorprèn de com de ràpid ha passat el matí i busca Marko amb la mirada. L'estranya que no hagi tornat a compartir el petit tresor de caramels i gominoles que deu haver aconseguit amb les monedes que li ha donat, però l'entén, no és el primer noi a reaccionar d'aquella manera. Aliens als seus pensaments, els companys de Marko pleguen els avions i s'acomiaden de l'enginyer amb les mans. L'últim a fer-ho és un noi alt i prim que ha estat a punt de perdre's la festa per culpa d'un càstig:

—Fins demà, Ta.

—Fins demà, Andrei. Has vist el teu cosí mentre venies a la plaça?

—No —contesta enlairant l'últim avió—. Avui era el seu aniversari.

—Ho sé, ho sé.

—Que li has donat calés?

L'enginyer somriu.

—Aquest cabronàs no deu haver volgut compartir les gominoles amb ningú.

—Vols dir?

—Segur que sí. Demà passarem comptes —li fa l'ullet abans de sortir corrent cap a casa.

Després d'aquella cursa, la plaça queda en silenci. Talon recull els avions que resten per terra i els llença a una paperera. Des de l'embocadura del carrer de la Mar, que és on viu, es pot sentir la música del Xanadú, tan o més forta que de costum:

> *Now that I'm here, now that you're near in Xanadu*
> *Now that I'm here, now that you're near in Xanadu*
> *Xanadu.*

Reconeix el tema amb què l'enorme botiguer sol abaixar les persianes i decideix anar-lo a saludar abans de pujar a casa. Arriba a la tenda de

llaminadures mentre l'exlluitador tanca els llums. Bubú el veu acostar-se amb la cua de l'ull:

—Què diu el Senyor dels Avions? Tot bé? —parla sense deixar de fer el que està fent.

—Sí… Gràcies, Maties… Que has vist Marko?

El botiguer es grata el cap, com si intentés recordar:

—Marko?

—El fill de Maat.

Bubú és un ós quan es planta davant de l'enginyer movent les seves mans enormes sense pressa:

—Per què l'he d'haver vist?

—No ho sé… M'ha semblat que venia cap aquí.

La mirada de Maties Graus s'endureix:

—N'estàs segur?

—Sí… —s'encongeix d'espatlles com disculpant-se—. Li he donat unes quantes monedes perquè es comprés una bosseta de llaminadures. M'agrada que vegin el dia del seu aniversari com un dia especial, m'agrada veure com es fan grans i milloren els avions… Com ara tu, te'n recordes?

Bubú assenteix.

—El meu millor alumne… —Talon sospira, amb un cert ensonyament.

—No n'hi ha per a tant…! —Maties tanca l'últim llum.

—Així… no l'has vist?

—No. Ja t'ho he dit.

—Que estrany! On deu haver anat?

—Potser és amb els pares.

—Potser sí.

—Segur.

—No et molesto més —fa el gest de retirar-se—. Segueixes fent figures de paper?

—De vegades —s'encongeix d'espatlles—. Per desconnectar.

—Moixons?

—Dracs.

—Dracs! —l'enginyer acluca els ulls pensant en les possibilitats d'aquell animal fabulós—. M'agrada…! —torna a sospirar—. Si veus

Marko, digues-li que és hora de tornar a casa si no vol que la seva mare s'amoïni.

—Ho faré, no pateixis.

Talon no recula fins que li ha trobat els ulls:

—Sé que ho faràs —surt de la botiga pensarós, fa una manotada a l'aire espolsant algun pensament desagradós i s'allunya Carnisseries Velles enllà, tot arrossegant els peus.

♣

Serguei dóna un copet a l'espatlla del seu germà després d'acomiadar-se de l'últim dels seus homes:

—No t'emprenyis amb Zhivko, és jove i té ganes de demostrar que és capaç de menjar-se el món.

—Si no fos de la família li hagués fotut un sac d'hòsties.

—Ho sé, Dako, ho sé. És un jan colèric i impetuós però nosaltres també ho vam ser. O no te'n recordes, ja? Hem de mantenir la família unida. Aquí som uns putos estrangers i Alcon ens té agafats pels collons mentre seguim treballant per ell. Ha arribat el moment de plegar i muntar-nos-ho sense ajuda de ningú.

—Ja és hora.

—Ho és. M'ha de trucar per dir-me com empaquetem l'última comanda. Així que ho faci, li dic que se'n busqui uns altres, que nosaltres ja en tenim prou.

—Estic d'acord amb tu.

—Mentrestant, és important que siguem un sol home. La unió fa la força.

—Tens raó, germanet. Com sempre. Però això no treu que un dia acabi fotent un sac d'hòsties al *cosinet* Zhiv.

—No et diré que no.

La conversa es relaxa després d'una nova riota.

Dako ha començat a acomiadar-se de la dona del seu germà quan sona el mòbil de Serguei. El petit dels Rumanov fa un senyal a Maat perquè es retiri. No despenja fins que la seva dona ha tancat la porta de la sala:

—Sí?

És Alcon:

—Quina manera de saludar és aquesta? Que passa res?

—Res que hàgim d'amagar.

Hi ha uns quants segons de silenci després d'aquella resposta:

—Segur? Et noto… una mica alterat? *Segur* que no passa res?

El silenci es decanta finalment:

—Hem decidit tancar la barraca.

—Tancar… la barraca? D'on l'has tret, aquesta expressió? —el to festiu del començament de la conversa es fa més dur de cop i volta—. Aquí, l'únic que pot tancar la barraca sóc jo! Ha quedat clar? Et recordo que tenim un carregament pendent!

Serguei esborra qualsevol tipus d'emoció en la resposta:

—He dit que hem acabat. No treballarem més per vostè. Si més no, en feines com aquesta. És una decisió de la família i no hi ha marxa enrere. Empaquetem l'últim carregament, traslladem els *caramels* a l'adreça acordada i tanquem els comptes pendents. Vagi's buscant una altra colla.

Andreu Alcon encén un puro a l'altre costat del fil. Les seves mans tremolen lleument mentre ho fa. El silenci s'allarga mentre encén el cigar. En acabat, aspira una glopada de fum i la llança contra el sostre de l'enorme despatx en el qual treballa. La seva veu ha recobrat la normalitat quan torna a parlar:

—Com vulguis, Serguei, no penso discutir. Em posaré en contacte amb tu per tancar l'últim enviament. Estigues al cas. —El to de l'empresari s'assuauja al final de la conversa:— Us trobaré a faltar.

Serguei Rumanov no pot dissimular un somrís de satisfacció en el moment de penjar, i el seu germà, que ha seguit la conversa a través de l'altaveu, el felicita:

—Enorme, germanet. Que ens pagui el que ens deu aquest fill de puta i que es busqui una altra colla per a aquesta merda de feina.

Alcon respira profundament a uns quilòmetres de distància. Espera recobrar l'autocontrol per marcar el número següent:

—Hem fet just, Graus. On el tens, ara?

—Al forat.

—Estàs segur que ningú no l'ha vist entrar a la botiga?

—Segur. Però en el moment de tancar ha passat per aquí aquell enginyer grillat.

—Talon?

—Buscava el nen, però no sabia per on començar.

—Entesos… —Estudia diverses possibilitats:— No treguis el fill de Serguei del forat fins que t'ho digui. Dóna-li aigua, mentrestant. I alguna cosa de menjar.

—Trucaràs?

—Trucaré.

♣

Serguei s'acomiada de Dako a la porta de casa:

—Vés amb compte, germà. No me'n fio gens ni mica, d'aquest paio.

—Hi aniré.

—I mira que Zhivko no es foti en cap merder.

Dako assenteix.

—Fins demà.

—A les 6:00?

Assenteix:

—Al port. Queda amb els nois.

Serguei espera que el seu germà acabi de baixar l'últim graó que el separa del carrer per tancar la porta i caminar fins al menjador. Dino, Àngela i Dmitri l'esperen per dinar amb els coberts esmolats. Capficat amb l'última trucada, no s'adona que falta el fill gran fins que Maat acaba de servir una enorme amanida de pollastre:

—I Marko?

La pregunta inquieta la dona:

—No ho sé —acaba de servir-li el plat—. Pensava que l'havies enviat a fer-te algun encàrrec…

El seu marit estira els ulls:

—T'ha dit on anava l'últim cop que l'has vist?

—Al Mercadal, a enlairar avions.

—Amb aquell enginyer que s'ha guillat?

—No és boig, el senyor Talon: és un bon home. Una mica sord pel que m'han dit els nens, però estima els nens i els nens l'estimen com si fos de la família.

—No m'agraden els homes que juguen amb nens que no són seus, t'ho he dit més d'un cop.

—Vols que el vagi a buscar?

—Ja hi vaig jo, comenceu a menjar. Li arrencaré l'orella quan el vegi.

—Nens! —crida—. Podeu començar.

Els tres germans deixen de barallar-se després d'aquella ordre, i es llancen contra l'amanida com un sol.

Serguei agafa el mòbil, es posa un paquet de cigarretes a la butxaca de l'americana i s'allunya de casa i de les vies del tren amb la mirada fosca. Mentre creua el passeig no es pot treure del cap l'últim carregament que han de facturar. Li agradaria tenir la facultat de poder avançar el temps però no és a les seves mans:

—Queda poc… —s'anima—. Una mica més i a la merda!

Al carrer de Jesús, saluda Dako a través del vidre del restaurant A taula. El seu germà abandona el bistec i la cervesa que té davant en veure'l i treu el cap per la porta:

—Passa res, nen?

Serguei prem els llavis:

—Vaig a buscar en Marko.

—Marko? Encara no ha arribat? —comprova l'hora al rellotge de canell, estranyat:— Fot-li una bona galeta quan el vegis, que n'aprengui!

—De part teva —intenta tornar-li el somriure i segueix caminant.

El campanar comença a guaitar al fons del carrer quan Dako arriba al seu costat:

—T'acompanyo.

Serguei no s'atura:

—Se't refredarà el plat.

—Que es foti. El meu fillol bé val unes patates estovades —li fa l'ullet.

Aprofiten la caminada per comentar la trucada d'Alcon i valorar els pròxims moviments:

—Tots els pederastes són uns cabrons, germanet. No me'n fio d'aquest paio, t'ho he dit més d'un cop. No estaré tranquil fins que no ens l'hàgim tret de sobre.

Serguei li dóna la raó però no torna a obrir la boca fins que arriba a la plaça:

—On collons deu haver anat?

El sol cau a plom, fa calor i les botigues estan tancades. Les tauletes dels bars són plenes però els nens han desaparegut.

—Segur que és aquí on havia d'ésser?

—És el que m'ha dit la Maat. Havia quedat amb els seus amics i aquell enginyer grillat per jugar amb avions.

—Talon?

Assenteix mentre camina fins al centre de la plaça.

En lloc de seguir-lo, el germà gran gira sobre si mateix i inspecciona les papereres dels porxos, una per una. De l'última d'elles treu un parell d'avions rebregats i els mostra al seu germà:

—La teva dona tenia raó.

Serguei mou el cap a banda i banda, lentament. L'emprenyament ha deixat pas a la preocupació:

—Estrany.

—Què vols que fem?

—Arribem-nos a la cosa del boig a veure què ens diu.

—Saps on viu?

—No. Deixa'm trucar la Maat.

Maat no triga a contestar, nerviosa. I encara s'hi posa més quan el marit li confirma la desaparició del seu fill.

—Tranquil·litza't, no pot ésser lluny. Saps on viu l'*enginyer*?

La seva dona intenta concentrar-se:

—Marko i els seus amics han anat més d'un cop a casa seva. L'última vegada que hi van anar em va explicar que viu no molt lluny de la plaça. Al carrer de la Mar, si no recordo malament.

—Saps el número?

—No. Però el nen em va explicar que tenia uns ocells de paper preciosos penjats al balcó.

—Uns ocells de *paper*?

—Això em va dir.

—Està grillat, aquest paio, ja t'ho he dit.

Hi ha uns segons de silenci després d'aquell comentari i Serguei sap que la seva dona s'està contenint les llàgrimes:

—Digues-me alguna cosa… quan el trobis —sanglota.

—T'ho diré, mare. No pateixis.

Dako xucla la cigarreta:

—On anem, ara?

—A casa de l'enginyer.

ÍNDEX

Capítol 1 9
Capítol 2 25
Capítol 3 27
Capítol 4 49
Capítol 5 67
Capítol 6 83
Capítol 7 109
Capítol 8 127
Capítol 9 137
Capítol 10 161

Avions de paper.indd 165 31/12/14 11:02